

Ή μαζί με τον Χριστό ή εναντίον του

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

«Μοιάζουν οι μεν ευλογημένες και όσιες αρετές με την κλίμακα του Ιακώβ, οι δε ανόσιες κακίες με την αλυσίδα που έπεσε από τα χέρια του κορυφαίου Αποστόλου Πέτρου (πρβλ. Πράξ. ιβ΄ 7). Διότι οι μεν πρώτες, καθώς η μία οδηγεί στην άλλη, ανεβάζουν στον ουρανό εκείνον που το επιθυμεί. Ενώ οι άλλες, οι κακίες, έχουν τη συνήθεια να γεννούν η μία την άλλη και να συσφίγγονται μεταξύ τους» (Άγιος Ιωάννης Κλίμακος, λόγ. θ΄ 1).

Με άμεσο και εποπτικό τρόπο ο όσιος, χρησιμοποιώντας εικόνες από περιστατικά της Αγίας Γραφής, Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, τονίζει μία κεντρική αλήθεια της πνευματικής ζωής: τα πάντα σ' αυτήν είναι ενοποιημένα - το ένα παραπέμπει στο άλλο· το ένα γεννά το άλλο! Που σημαίνει: αγωνιζόμαστε στην απόκτηση μίας αρετής; Θα δούμε ότι η αρετή αυτή μας παίρνει από το χέρι και μας πάει και σε άλλη, κι ακόμη σε άλλη. Το ίδιο και αντίστροφα: πήραμε τον κατήφορο; Μην περιμένουμε καμία... μαγική στάση! Η μία πτώση θα ακολουθεί την άλλη χωρίς σταματημό.

Αυτό δεν συμβαίνει μόνο σε έναν ή σε κάποιους μόνον ανθρώπους. Συμβαίνει σε όλους μας. Είναι τέτοια η φύση της ανθρώπινης ύπαρξης, που δεν υπάρχουν στεγανά σ' αυτήν: όλος ο άνθρωπος, ψυχοσωματικά, τοποθετείται ενιαία είτε προς το θετικό είτε προς το αρνητικό. Ας ακούσουμε τα φοβερά λόγια του Κυρίου: «ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστί, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει» - όποιος δεν είναι μαζί μου είναι εναντίον μου, και όποιος δεν μαζεύει μαζί μου σκορπίζει! «Ουδείς δύναται δυσίν κυρίοις δουλεύειν». Γι' αυτό, δεν μπορούμε να... αλλοιθωρίζουμε στη ζωή μας. Αν πιστέψουμε ότι μόνον εμείς μπορούμε να συμβιβάσουμε τα ασυμβίβαστα, έχουμε μπλεχτεί με τον πιο οδυνηρό τρόπο στα δίχτυα του πονηρού, και μας δουλεύει... ψιλό γαζί που λένε. Οπότε μην ακούμε τον γλυκερό ψίθυρο του Πονηρού και των υποτακτικών του: «δοκίμασέ τα όλα· απόκτησε εμπειρίες· εμπλούτισε... τον εαυτό σου»! Η δοκιμασία του κακού, η εμπειρία της αμαρτίας είναι μεν εμπλουτισμός, αλλά μόνο στο κακό. Μας θολώνει τον νου, χάνουμε τον Θεό μας, πληγωνόμαστε, πετρώνουμε, νεκρωνόμαστε...

Ας στοχαστούμε λοιπόν στον λόγο του οσίου: αδιάκοπα ή θα ανεβαίνουμε ή θα

καταποντιζόμαστε. Οπότε ας πάρουμε τον δρόμο της ελπίδας: να μένουμε όσο μπορούμε πάνω στο αγαθό, και θα βλέπουμε τις αρετές χωρίς σταματημό ν' αστράφτουν σαν μαργαριτάρια πάνω μας. Και: ας φύγουμε μακριά, σαν να συναντάμε φίδι, από το όποιο κακό. Ο πειραματισμός με αυτό είναι χαλκός που αδιάκοπα θα συσφίγγεται γύρω μας...

Ας προχωρήσουμε λίγο τον στοχασμό: η παραπάνω αλήθεια δεν ισχύει μόνο για τη ζωή αυτή. Προεκτείνεται και στην άλλη! Που θα πει: αδιάκοπα θα αυξάνουμε εν Θεώ ακόμη και στον Παράδεισο· αδιάκοπα θα αυξάνουμε στον κολασμό, όντας και μέσα στην κόλαση!

rgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3Bbgs82>